

HỒI THỨ SÁU MƯƠI BỐN

PHÁI TUYẾT SƠN PHÁT SINH KỲ BIẾN

Chàng nhớ tới Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu đang ở nơi hiểm địa thì lòng nóng như lửa đốt, đành gát việc A Tú lại một bên.

Sử bà bà hỏi:

-Vợ chồng Thạch Thanh cũng đến thành Lăng Tiêu ư ? Chúng ta hãy dẹp nội loạn đã. Việc cứu vợ chồng Thạch Thanh còn là chuyện nhỏ. A Tú người hãy giết bốn người này đi đã.

A Tú cầm thanh trường kiếm lên thì thấy lão già đứng tựa vào giường. Mục quang lão lộ vẻ van lơn, nàng không khỏi động lòng trắc ẩn, nói:

-Bà bà ! Mấy người này không phải chủ mưu. Sao bằng hãy tạm khoan dung cho họ, chờ cuộc thẩm vấn rõ ràng rồi sẽ hạ sát cũng chưa muộn.

Sử bà bà hắng giọng một tiếng rồi giục:

-Lẹ lên ! Đi lẹ lên !đừng để lỡ việc lớn.

Rồi mục sư bước đi ra.

A Tú cùng Thạch Phá Thiên theo sau.

Sử bà bà xuyên phòng vượt cửa đi rất mau. Mỗi khi gặp người mục sư lại ẩn mình vào khe cửa. Dường như đường lối ngõ ngách mục sư rất thông thuộc.

Thạch Phá Thiên cùng A Tú sánh vai mà đi. Chàng khẽ hỏi:

-Sư phụ muốn ta lập công gì vậy ? Bây giờ chúng ta đi cứu ai đây ?

A Tú toan trả lời bỗng nghe tiếng bước chân nhộn lên. Trước mặt có năm sáu người đi tới.

Sử bà bà vội núp vào phía sau một cây cột. A Tú kéo áo Thạch Phá Thiên ẩn vào sau cửa.

Bỗng nghe những người kia vừa đi vừa nói chuyện. Một người nói:

-Chúng ta đồng tâm hiệp lực nhốt lão già điên đó được, ta mới yên dạ. Mấy bữa nay thật ta không nuốt nổi một miếng cơm, hễ ngủ đi một chút là lại mê hoảng giật mình tỉnh giấc.

Một người nữa nói:

-Nếu không đem lão khùng đó giết đi là để mối đại họa về sau. Tề sư bá vẫn do dự không quyết, coi chừng việc này không khéo hỏng mất.

Lại một người nữa cất giọng ồm ồm:

-Đã nhất định làm là phải làm cho bằng được. Chúng ta tính luôn cả Tề sư bá ...

Một người nữa khẽ quát:

-Ít mồm chứ ! Việc này mà dám nói oang oang thế ư ? Nếu để bọn thủ hạ lão về nghe tiếng mà chúng ta chưa kịp hành động thì e rằng cái đầu người phải bay trước.

Người nói tiếng ồm ồm dường như không phục. Gã cãi bướng:

-Chúng ta cùng bọn môn hạ lão Tề có xảy ra cuộc chiến đấu chưa chắc mình đã chịu thua.

Tuy hấn nói bướng nhưng cũng hạ thấp giọng xuống nhiều.

Bọn người kia đi mỗi lúc một xa, Thạch Phá Thiên và A Tú nấp ở sau cửa. Hai người đứng sát nhau. Chàng thấy A Tú run bần bật, liền ghé tai hỏi:

-A Tú ! Nàng sợ ư ?

A Tú đáp:

-Tiểu muội ... sợ thiệt. Bọn họ đông người, e rằng húng ta không địch nổi.

Sử bà bà từ phía sau cột lạng người ra, khẽ giục:

-Đi mau !

Rồi bà ta khom lưng chạy lẹ về phía trước, Thạch Phá Thiên cùng A Tú theo sau. Đi qua một tòa viện, lại xuyên qua một dãy hành lang rồi núp vào một vườn hoa lớn.

Trong vườn hoa mặt đất đầy tuyết phủ. Một con đường nhỏ trải đá trứng ngỗng dẫn tới tòa đại sảnh trong vườn.

Sử bà bà vọt người đi nấp vào sau một gốc cây lớn mục bóc một ngum tuyết liệng vào phía ngoài nhà đại sảnh đánh bốp một tiếng. Năm tuyết rớt xuống đất rồi, mỗi bên nhà đại sảnh đều có người chống kiếm chạy ra tra xét.

Sử bà bà đứng yên không nhúc nhích, chờ cho hai người tới gần, mới vung đơn đao lên chém “chát chát” hai tiếng.

Mục ra tay nhanh như điện chớp. Hai người chưa kịp kêu lên đã bị đao chém đứt yết hầu.

Đây là lần đầu Thạch Phá Thiên được mục kích Sử bà bà giết người. chàng thấy mục ta ra tay rắn độc thì không khỏi bỏ vía, lông tóc đứng dựng cả lên.

Sau một lúc chàng mới nhớ ra chiêu đao này Sử bà bà đã dạy cho chàng rồi và nói mang tên “Diệt hầu Đao”, chính chàng cũng biết sử chiêu này, nhưng chàng không thể tưởng tượng là lúc giết người nó lại mau lẹ đến thế.

Sau chàng định thần lại thì Sử bà bà đã đem hai cái xác chết bỏ vào trong tòa núi giả rồi len lén đi tới ngoài sảnh đường. Mục kê tai vào cửa sổ dán giấy lắng nghe động tĩnh. Thạch Phá Thiên rất thính tai. Chàng không cần lại gần đã nghe tiếng hai người đang tranh cãi kịch liệt. Tuy thanh âm không vang dội nhưng nghe giọng nói, chàng cũng biết là họ cãi nhau đến cực điểm.

Một người nói:

-Thả hổ dễ nhưng trói hổ khó. Chắc sư ca đã từng nghe câu đó rồi. Vụ này nếu số đông không liều mạng thì làm không nổi. Người ta thường nói : “Lượng nhỏ há phải người quân tử, không độc sao thành đáng trọng phu ?” Sư ca cứ rụt rè giữ thói đàn bà để lão khùng trốn mất thì chúng ta phải chết không có đất chôn.

Thạch Phá Thiên bụng bảo dạ:

-Bọn họ nói lão khùng nào đây ? Phải chăng là lão già trong thạch lao ? lão ta tình tình cổ quái. Mình đã muốn cứu lão mà lão nhất định không chịu. Nếu đúng lão ta, thì quả nhiên võ công lão cực kỳ ghê gớm ! Chẳng trách ai cũng sợ lão.

Bỗng nghe có tiếng người khác đáp:

-Lão khùng đó đã giam vào nơi nhốt thú thì dù có bản lãnh thông thần cũng quyết không tài nào trốn thoát được. Bây giờ chúng ta muốn giết lão thì chỉ cất tay một cái là xong. Nhưng miệng tiêng giang hồ mình phải tránh. Nếu muốn người ta không biết thì đừng làm nữa. Vụ bạo hành phạm thượng này đối với Liêu sư đệ là chuyện tầm thường, nhưng ta gánh không nổi. Ngày sau bạn hữu võ lâm hỏi tới thì chúng ta giấu mặt vào đâu ?

Lão già họ Liêu cười lạt đáp:

-Sư ca đã sợ phải tội phảnnghịch phạm thượng thì ngay lúc ban đầu sao lại chủ mưu gây ra vụ này ? Bây giờ đã trót rồi mà con muốn trong trắng, thì trong thiên hạ đâu có chuyện dễ dàng thế được ? tề sư ca ! Tâm sự của sư ca làm gì tiểu đệ chẳng hiểu ? Sư ca chỉ muốn anh em gương mặt ra mà hành động còn sư ca giữ vai trò ngụy quân tử giả đạo đức, nhưng sư ca lừa gạt ai được ?

Lão già họ Tề hỏi:

-Liêu sư đệ ! Ta có tâm địa thế đâu mà Liêu sư đệ lại có ý mặt sát ta một cách quá đáng như vậy ?

Lão họ Liêu dần giọng:

-Lời tiểu đệ nói có chi mà bảo là cố tình mặt sát sư ca một cách quá đáng ? tề sư ca ới ! Sư ca làm ra bộ con người đạo đức, còn bao nhiêu tội đại nghịch vô đạo đổ lên đầu kẻ khác. Sư ca dùng thủ đoạn bắn một phát tên trúng cả đôi điều, để rồi mình bình yên lên ngôi cao cả.

Lão nói tới đây dần dần lớn tiếng ra chiều tức giận.

Lão họ Tề nói:

-Sư đệ khéo giỡn hoài! Ta lấy tư cách gì mà lên ngôi cao cả? Theo thứ tự trên dưới thì còn Thành sư ca, chứ đâu đã đến lượt ta?

Bỗng nghe thanh âm khàn khàn của một lão già cất lên:

-Các người tranh giành nhau là việc của các người đừng lôi cả ta vào nữa.

Lão họ Liêu nói:

-Thành sư ca ! Sư ca thật chất phác quá. Tề sư ca chẳng qua đem sư ca ra làm bia đỡ đạn, hay làm cái bung xung, nói cho rõ hơn sư ca chỉ là bù nhìn. Vậy mà sư ca hãy còn mơ mộng ư ?

Thạch Phá Thiên đưa đầu ngón tay lên thấm nước bọt bôi vào giấy dán cửa sổ, khẽ chọc thủng ra một lỗ nhỏ, rồi ghé mắt dòm vào

Chàng không khỏi giật mình kinh hãi. Lúc chàng ở bên ngoài chỉ nghe thấy thanh âm của ba người. Ngờ đâu chàng nhìn vào thấy rất đông đảo, kẻ đứng người ngồi, có đến hai ba trăm người, đủ cả trai, gái, trẻ, già. Người nào cũng mặc bào trắng, đó là sắc phục của đệ tử phái Tuyết Sơn.

Trong nhà đại sảnh đặt năm cỗ ghế bành hướng ra ngoài. Chiếc ghế chính giữa hãy còn bỏ trống. Còn bốn chiếc hai bên đã có người ngồi. Theo ngữ âm ba lão vừa tranh luận mà nhận xét thì hai lão họ Thành, họ Liêu ngồi hai ghế mé tả. Còn hai ghế mé hữu là lão họ Tề và một lão nữa, nước da xanh lợt, vẻ mặt buồn thiu, trông rất thiếu náo...

Bỗng lão họ Liêu lại lên tiếng:

-Lương sư đệ ! Thủy chung sư đệ vẫn chưa nói nửa lời.

Lão họ Lương buông một tiếng thở dài rồi lắc đầu chứ không nói gì.

Lão họ Tề nói :

-Lương sư đệ lẳng lặng tức là không đồng ý về vụ này.

Lão họ Liêu tức giận hỏi lại:

-Tề sư ca có phải là con sâu trong ruột Lương sư đệ đâu mà biết y không đồng ý? Công cuộc lớn lao này cả bốn chúng ta đã đồng tâm hiệp lực gây ra. Bậc đại trượng phu đã làm là làm, sao còn úy thú úy vi. Thế đâu phải là anh hùng hảo hán?

Lão họ Tề lạnh lùng nói:

-Cả một bày tham sanh úy tử mới gây ra vụ này mà dám tự hào anh hùng hảo hán ư ? Nói cho đúng là hành động bất đắc dĩ để cầu thoát hiểm.

Lão họ Liêu lớn tiếng :

-Vạn Lý ! Vụ này nên làm thế nào bây giờ ? Người thử nói nghe.

Một người rẽ đám đông tiến ra. Chính là người cụt một tay tên gọi Phong Hỏa Thần Long Phong Vạn Lý. Hắn khom lưng đáp:

-Đệ tử đã bất lực để chu toàn việc này, đến nỗi gây nên đại họa đáng muôn thác, đâu còn dám sinh lòng phản nghịch ? Đệ tử tán đồng ý kiến của Tề sư thúc, nhất định không nên hạ độc thủ đối với lão gia.

Lão họ Liêu quắc mắt lên hỏi :

-Ta đã cứu mạng người. Chẳng lẽ ngươi quên rồi ư ?

Phong Vạn Lý đáp :

-Đệ tử khi nào dám quên ơn đức của sư thúc ? Nhưng nếu sư thúc hạ lệnh giết người thì đệ tử nhất quyết không dám tuân mệnh.

Lão họ Liêu càng to tiếng hơn hỏi :

-Thế thì phải xử trí thế nào với bọn đệ tử chi trưởng ở Trung Nguyên mới về ?

Phong Vạn Lý đáp:

-Nếu sư thúc chuẩn cho đệ tử được trình bày, thì xin thưa là hãy bắt họ giam cả lại, rồi toàn thể chúng ta hãy từ từ tính kế.

Lão họ Liêu cười khành khách nói :

-Hà tất còn phải từ từ tính kế ? Các người đã tính kỹ rồi, làm gì ta chẳng hiểu

Phong Vạn Lý hỏi lại :

-Sư thúc nói vậy nghĩa là sao ?

Lão già họ Liêu đáp:

-Bọn đệ tử chi trưởng các người người nhiều thế mạnh, võ công muốn giữ chặt chức chưởng môn, không chịu để lọt vào tay ngành khác. Người còn muốn khoác cái tội phản nghịch vào đầu bọn đệ tử ngành thứ tư chúng ta để giết cho kỳ hết, là tự nhiên thiên hạ thái bình chứ gì ?

Rồi lão lớn tiếng hô :

-Đã làm là làm cho đến nơi. Hết thấy bọn đệ tử chi trưởng đều là mầm họa. Bữa nay chúng ta nhỏ cỏ phải nhổ tận gốc. Các anh em hãy nhất tề động thủ giết cho kỳ hết bọn chi trưởng đi cho ta.

Lão hô xong thò tay về sau lưng rút thanh trường kiếm đánh soạt một tiếng.

Từ bốn phía trong nhà đại sảnh, hai ba chục người nhảy ra, tay cầm thanh trường kiếm đứng sánh vai bên Phong Vạn Lý.

Sáu bảy chục người khác cũng lăm lăm trường kiếm trong tay bao vây phía ngoài bọn kia.

Thạch Phá Thiên tự hỏi :

-Xem chừng phe Phong sư phó ít người khó lòng địch nổi bọn phản nghịch. Chẳng hiểu mình có nên viện trợ hay không ?

Phong Vạn Lý la lên :

-Thành sư thúc ! Tề sư thúc ! Lương sư thúc ! các vị để mặc cho Liêu sư thúc tự do hoành hành ư ? Ngành thứ tư này tiêu diệt hết bọn đệ tử chi trưởng rồi sẽ luân lưu để chi thứ hai, chi thứ ba và chi thứ năm của các vị đó.

Lão họ Liêu lại hô lớn :

-Động thủ !

Đoạn lão nhảy xổ ra phóng kiếm đâm tới trước ngực Phong Vạn Lý.

Phong Vạn Lý tay trái rút kiếm để gạt thanh kiếm đâm tới.

Bỗng nghe đánh choang một cái. Tiếp theo là tiếng soạt. Tay áo bên phải Phong Vạn Lý bị cắt đứt một mảnh lớn.

Ta nên biết Phong Vạn Lý và Bạch Vạn Kiếm là hai nhân vật hạng nhất hạng nhì trong bọn đệ tử đời thứ hai phái Tuyết Sơn. Kiếm thuật hần tinh thông chẳng kém gì bốn vị sư thúc họ/ Thành, họ Tề, họ Liêu, họ Lương. Nhưng hần đã cụt tay phải nên sử kiếm bằng tay trái nên không được thuận lợi.

Lão họ Liêu phóng kiếm đâm tới, hần gạt ra được, nhưng lão họ Liêu lại biến chiêu quét ngang.

Phong Vạn Lý đã biết rõ đường kiến của đối phương. Nhưng tay kiếm của hần sử dụng không được linh diệu. May mà cánh tay phải đã bị chặt đi rồi, nên chỉ bị đứt một miếng tay áo, không thì cánh tay cũng bị chặt đứt.

Lão họ Liêu ra một chiêu thắng lợi liền phóng luôn chiêu thứ hai. Hai người đứng bên Phong Vạn Lý song song đưa kiếm lên gạt thanh trường kiếm của lão Liêu

Lão họ Liêu thét tả hu8~u :

-Sao không động thủ đi ?

Sáu bảy chục đệ tử ngành thứ tư nhất tề reo hò. Tiếp theo là những luồng bạch quang chói mắt, những tiếng khígiớichạm nhau loảng choảng đình tai nhức óc.

Bọn đệ tử chi trưởng, một người pha>?i chọi hai, có gã phải chọi ba.

Nhà đại sảnh lập tức biến thành bãi chiến trường.

Lão họ Liêu nhảy vào vòng chiến rồi, thấy bọn đệ tử ngành thứ hai, thứ ba và thứ năm đều đứng tựa lưng vào vách chống kiếm bằng quang. Lão hiểu ngay tâm lý họ liềnla lên :

-Lão nhị ! Lão tam ! Lão ngũ ! Các người lòng dạ thật là độc địa, muốn để chi thứ tư chúng ta và chi trưởng ẩu đả cho đến tan tành cả hai rồi các người chiếm lấy tiện nghi Hừ ! Nhưng các người đừng mơ mộng nữa !

Hai mắt đỏ sọng, lão vung trường kiếm nhằm đả6m tới lão họ Tề. Hai người cùng múa tít trường kiếm. diễn ra cuộc ác đả6u kinh hồn.

Kiếm thuật của lão Liêu hiển nhiên tinh thông hơn lão Tề. Sau khi qua lại mười mấy chiêu, lão Tề phải lùi hoài.

Bây giờ lão họ Thành tức nhị sư huynh mới chống kiếm tiến ra nói :

-Lão tứ ! Có chuyện gì dùng lời lẽ nói với nhau. Cùng là sư huynh sư đệ trong nhà mà hành động dã man như vậy thì còn ra thế nào ?

Lão vung kiếm lên gạt thanh trường kiếm của lão Liêu đánh "choang" một tie6'ng.

Tề lão tam nhân cơ hội này liền phóng kiếmđâm lẹ vào bụng dưới lão Liêu. Lão định giết che6't địch thủ thực sự, quyết chẳng lưu tình.

Thanh trường kiếm của lão Liêu bị dính vào trường kiếm của nhị sư huynh thành thế đấu nội lực, nên nhát kiếm của tam sư huynh đâm tới, lão còn tài gì mà chống được ?

Giữa lúc ấy lão họ Lương đột nhiên phóng kiếm đâm vào saulưng lão Tề, miện giào thở dài nói :

-Tội nghiệt ! Thật là tội nghiệt !

Lão họ Tề phải tự cứu mình, vội xoay kiếm lại đỡ.

Thế là bọn đệ tử chi hai, chi ba và chi năm, thấy sư phụ đánh nhau loạn xạ ngẫu cũng tới tấp tiến ra trợ chiến.

Thạch Phá Thiên trông họ đánh nhau hoa cả mắt. Chỉ trong khoảng khắc, nhà đại sảnh máu rơi thịt đổ chan hòa. Chân đứt tay gãy ngổn ngang. Những tiếng rú thê thảm vang lên khắp bốn mặt.

A Tú nắm lấy tay Thạch Phá Thiên cất giọng run run nói :

-Đại ca ơi !... Tiểu muội sợ lắm !

Thạch Phá Thiên nói :

-Vụ này là thế nào đây ? Tại sao họ lại đánh nhau ?

Lúc này trong nhà đại sảnh, ai nấy chỉ lo thân mình, nên hai người ở ngoài cửa sổ nói chuyện gì, họ cũng chẳng ngó tới.

Sử bà bà cười lạt nói :

-Hay lắm ! Hay lắm ! Đánh nhau như thế thật là tuyệt. Họ giết nhau chết hết cả, ta mới vừa lòng.

Hai ba trăm người đánh nhau loạn xạ. Họ đều mặc y phục màu trắng cùng sử dụng một thứ khí giới. Đây là bạn, đây là thù khó mà phân biệt.

Ban đầu là chi bốn đánh nhau với chi trưởng rồi chi ba ác đấu với chi bốn, chi hai choảng nhau với chi năm. Sau cùng giữa sư huynh sư đệ bản chi có hiềm khích với nhau từ trước cũng nhân cơ hội này, hoặc đánh nhau thật hoặc ngấm ngầm đâm lén. Chiến trường biến thành hỗn loạn.

A Tú bưng mặt nói :

-Chúng ta đi thôi, đừng coi nữa !

Giữa lúc ấy một tiếng binh vang lên... Hai cánh cửa tụt chân quay bay ra. Một người đồng dặc lên tiếng :

-Sứ giả Thượng Thiện, Phạt Ác ở đảo Long Mộc đến đây để bá kiến Chưởng môn phái Tuyết Sơn.

Thanh âm rõ ràng và đồng dặc át hẳn những tiếng reo hò kêu réo cùng tiếng rên la.

Mọi người nghe nói đến Thiện, Ác sứ giả ở đảo Long Mộc đều kinh ho6`n táng đờm. Có người lập tức dừng tay nhảy ra ngoài vòng chiến đứng một bên.

Những người bãi chiến mỗi lúc một nhiều. Chỉ trong khoảng khắc mọi người đều lui vào bên tường, giương mắt nhìn ra cửa sảnh đường.

Trong nhà đại sảnh ngoài tiếng rênla của những người bị thương, không còn tiếng động chi nữa.

Một lúc sau, cả người bị trọng thương cũng im miệng, nhìn ra ngoài cửa.

Ngoài cửa sảnh đường, hai người một mập một gầy, ăn mặc cực kỳ hoa lệ, sóng vai mà đứng.

Thạch Phá Thiên nhận ra Trương Tam, Lý Tứ đã đến suýt nữa chàng buột miệng la gọi, nhưng chàng csực nhớ đến mình đang giả làm Thạch Trung Ngọc không thể để lộ hình tích.

oOo